

letræer, ind under det frie afgrødevalg. Det er imidlertid fortsat forbudt at foretage en sådan tilplantning, jf. forbudet i § 46, stk. 1, nr. 2.

Nr. 2. Svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 46, stk. 2. Plantager er efter skovloven (Lov nr. 383 af 7. juni 1989) dækket af begrebet skov og er derfor stadig omfattet.

Nr. 3. Svarer til undtagelsesbestemmelsen i den gældende lovs § 46, stk. 1, nr. 2. Begrebet sædvanlig hegning skal således forstås som hidtil. Lette trådhegn m.v. må betragtes som sædvanlige hegn. Om usædvanlige hegn, se bemærkningerne til § 23. I hegnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 789 af 11. december 1987, findes regler, der regulerer naboretlige forhold omkring hegn. Det påhviler derfor hegnssynet at undersøge, om etablering af et hegn vil stride mod naturbeskyttelseslovens regler, forinden afgørelse af en naboretlig tvist om hegning træffes.

Nr. 4. Svarer til den gældende lovs § 46, stk. 4, nr. 1. Ændringer i lovligt bestående militære anlæg, herunder – inden for den naturlige, stedlige afgrænsning af disse – nye anlæg, som af forsvarsmæssige grunde skal placeres ved kysten, kan således ske uden dispensation.

Nr. 5. Den eksisterende formulering i § 46, stk. 4, nr. 2, »havneanlæg med tilhørende landarealer« har givet anledning til fortolkningstvivl i flere sager. Der har særligt været rejst spørgsmål om, hvorvidt byggeri, der ikke har en umiddelbar tilknytning til havnens drift, er omfattet af undtagelsesbestemmelsen. For at undgå fremtidige tvivlsspørgsmål herom, er definitionen af havneformål knyttet direkte til lokalplanlægningen. Herefter er de områder, som i en lokalplan (eller byplanvedtægt) er udlagt til havneformål, omfattet af undtagelsesbestemmelsen for så vidt angår de anlæg m.v., der er indeholdt i den konkrete lokalplan. Under havneformål kan imidlertid ikke henregnes hotelbyggeri, ferie- og fritidsbebyggelse og boligbyggeri. De eksisterende områder, som ved ændringen eventuelt måtte falde uden for nr. 5, vil være omfattede af bestemmelsen i nr. 7.

Nr. 6. Den gældende § 46, stk. 3, nr. 5, undtager kyststrækninger, der er omfattet af sandflugtsloven, som nu er inkorporeret i lovforslaget. I forslagens §§ 8 og 9 fastlægges, hvilke kyststrækninger der er klitfrede.

Nr. 7 er en opsamlingsbestemmelse. Den omfatter blandt andet den gældende § 46, stk. 3, og sikrer således, at et mindre forbudsområde end nævnt i stk. 1 fortsat er gældende, når det er fastsat ved tinglyst deklaration i henhold til tidligere lovgivning. Endvidere omfatter nr. 7 bestemmelsen i § 46, stk. 4, nr. 3, om områder, der den 1. juli 1937 hørte under Københavns eller købstædernes bygrunde, samt § 46, stk. 4,

nr. 4, om områder, der er undtaget fra forbudet mod bebyggelse m.v. i henhold til bekendtgørelse, udstedt efter den hidtidige lovgivning.

Til stk. 3

Stk. 3 svarer til den tidligere § 46, stk. 9, med de ændringer, der følger af § 25 i lov nr. 108 af 5. marts 1988 om kystbeskyttelse. Der henvises iøvrigt til bemærkningerne til § 5, stk. 2.

Til § 16

Stk. 1. Ifølge naturfredningslovens § 47 a må der ikke inden for en afstand af 150 m fra visse søer og åer placeres bygninger, skure, campingvogne og lignende, opstilles master, foretages beplantninger og ændringer i terrænet eller henlægges affald. For så vidt angår landzone er det kun beplantning og ændringer i terrænet, der fortsat foreslås reguleret i naturbeskyttelseslovgivningen, idet byggeri o. lign., herunder placering af campingvogne, herefter alene reguleres i medfør af planlægnings- og byggelovgivningen, jf. de indledende bemærkninger til §§ 15–19 i afsnit 1 ovenfor. Dette gælder naturligvis ikke, hvor der samtidig er tale om et areal, der er beskyttet efter f.eks. forslagens § 3. I så fald kan byggeri o. lign. være ensbetydende med en sådan ændring af tilstanden, at der kræves dispensation fra denne bestemmelse.

Der er ikke tilsigtet nogen realitetsændring, for så vidt angår beskyttelsen af søer og åer mod beplantning og terræændringer. De vandløb, der er omfattet af bestemmelsen, er fortsat de offentlige vandløb, der pr. 1. september 1983 har en bundbredde efter vandløbsregulativet på mindst 2 m. Amtsrådene har foretaget en registrering af disse vandløb med tilhørende beskyttelseszone. Lodsejerne vil i tvivlstilfælde kunne få oplyst hos amtskommunen, om de er omfattet heraf. Er en åstrækning fejlagtigt registreret med en beskyttelseslinie, har dette naturligvis ikke retsvirkning for den pågældende lodsejer. Omvendt vil en åstrækning, der fejlagtigt ikke er registreret med en beskyttelseslinie, være fritaget herfor, med mindre det er åbenbart for lodsejerne, at der er begået en fejl. Amtsrådene vil i tiden mellem lovforslagets fremsættelse og dets ikrafttræden kunne kontrollere rigtigheden af de foretagne registreringer. I øvrigt bemærkes, at det vil være hensigtsmæssigt, om regulativerne om søer og vandløb indeholder oplysning om beskyttelseslinien, såfremt søen eller vandløbet er omfattet af reglerne herom.

Stk. 2. Som det fremgår af indledningen opretholdes sø- og åbeskyttelseslinien i byzone og sommerhusområder som en selvstændig bestemmelse svarende til § 47a, stk. 1.